

REISVERHAAL NASHVILLE 2010

Vrijdag, 1 oktober 2010:

Het is koud, kil en vroeg op de luchthaven in Zaventem... Het is 08h00 en Carl wacht Fred op in de terminal. Fred komt met de trein en deze heeft zomaar 40 min. vertraging, daardoor kan Carl al genieten van zijn eerste Starbucks koffie.

Aanstaande zondag vertrekt er een nieuwe groep Fire Observers voor de derde en laatste stage van het jaar 2010. Ditmaal is het korps van Nashville, Tennessee onze gastheer. Het is de eerste maal in de geschiedenis van de Fire Observers dat we dit korps zullen aandoen, het is trouwens de allereerste keer dat we in Tennessee zullen verblijven.

Carl en Fred reizen dus twee dagen eerder af. Dit laat hen toe de stad Nashville en omgeving al deftig te verkennen en ook om de laatste punten op het stageprogramma te bespreken met de mensen van NFD.

Uiteindelijk schuiven ze omstreeks 08h45 aan de check in voor de vlucht 89 van American Airlines. Check in verloopt zeer vlot zodat ze in een mum van tijd langs de grenscontrole gaan, op weg naar de transitzone. Ze mengen zich direct in de lange, zeer lange rij van de veiligheidscontrole. Het lijkt een wachttijd te worden van een uur maar toch zijn ze er al voorbij na zo'n 15 minuutjes.

Ze gaan onmiddellijk naar de gate waar het toestel staat te wachten. Nog even de laatste telefoontjes met het thuisfront en dan de vlieger op. Om 10h55 rijdt de piloot Rw 25R op en een minuut later hangen onze Belgen al boven Brussel, op weg naar het Wilde Westen...

De vlucht verloopt zeer rustig en wordt gevuld met het gekende stramien; een borrelnootje, een drankje, een laat ontbijtje, wat video-entertainment, het invullen van het douaneformulier, wat slapen, nog een drankje, een lunch, ...en dit terwijl België, Nederland, Groot Brittannië, Ierland en Canada onder ons wegglijden. We landen stipt op Chicago O'Hare. Immigratie, veiligheidscontrole, bagage claim, douane en bagage check in verlopen in een recordtempo waardoor we op minder dan een uur al in de trein zitten die ons naar de andere terminal zal brengen.

Hier moeten we dan weer een veiligheidscontrole voorbij en wachten we onze volgende vlucht af met een drankje en een burger. De connectievlucht AA4055 vertrekt met 20 minuten vertraging maar we laten het niet aan ons hart komen. Net voor de landing krijgen we alvast een heel mooi zicht van de stad Nashville en van hierboven ziet het er magnifiek uit! Anderhalf uur na het opstijgen te Chicago zette de piloot het toestel zachtjes neer en zo waren we aangekomen waar we moesten zijn. De bagage hadden we terug in een vingerknip en ook de huurwagen was op 10 minuten in ons bezit.

We zetten met onze Dodge Grand Caravan koers naar het hotel. We kozen voor het Millennium Maxwell House aan Rosa L. Parks Boulevard, een schitterende keuze blijkt achteraf. We nemen de kamer in, gaan even onder de douche en stappen terug de wagen in, op zoek naar een avondmaal.

We kiezen voor een TGI Friday aan West End. Enkele biertjes en een steak doen ons hier al direct thuis voelen. Op de terugweg naar het hotel is de verleiding groot om de wagen te parkeren en de talloze bars aan Broadway te verkennen maar de vermoeidheid neemt de bovenhand. We laten het bruisende centrum van Music City links liggen en gaan recht naar het hotel voor een welverdiende nachtrust.

Zaterdag, 2 oktober 2010:

Heerlijk geslapen, een verkwikkende douche en een ontbijtje in het hotel.

Carl is een hevige fan van Johnny Cash en deze streek is echt...Cashland. The King of Country ligt begraven op het Hendersonville Memory Gardens te Hendersonville, op een goed halfuurtje van Nashville. Naast de Man in Black ligt zijn June, en wat verderop liggen nog enkele andere mensen uit de Cash – Carter familie.

We nemen er onze tijd en opeens lopen er enkele Vlamingen het kerkhof op. Sterker nog, 't zijn 4 mannen van Asse, sterker nog...één van hen was vroeger directeur van de ambulanciersschool van Vlaams-Brabant. De mannen doen een rondreis van 4 weken, vanuit Atlanta naar Texas. We slaan een praatje en het ziet er naar uit dat dit viertal volle pret heeft. Nog iets later komen er zo'n 20 mensen rondom het graf staan en beginnen enkele liedjes te zingen en te spelen op een gitaar. Niet veel later spreken ze ons aan en nodigen ze ons uit voor een "Cash night" in downtown Nashville maar we bedanken ervoor.

We gaan wat shoppen in het Rivergate Mall Shopping Center en eten enkele chicken wings in de nabijgelegen Hooters. Nadien rijden we terug naar het hotel, waar onze NFD contactpersoon ons komt ophalen.

Omstreeks 16h00 rijdt er een brandweerbusje voor...zou dit onze taxi kunnen zijn...?

Aan het stuur zit Larry McCown, onze toegewezen chaperon, de man waarmee Carl het stageprogramma heeft opgesteld. Het is nen toffe gast, dat merken we direct. Heel hartelijk, 't is precies of we kennen elkaar al jaren. Larry is een spraakwaterval en heeft een rijke kennis over de geschiedenis van de brandweer van Nashville, maar ook over de stad Nashville, de staat Tennessee en de Verenigde Staten in 't algemeen.

We krijgen een privérondeleiding doorheen de stad met uiteraard de nodige uitleg over elk gebouw en speciaal plekje. We stoppen aan station 9, de kazerne waar Larry werkt als tiller man. We maken er al kennis met enkele brandweermannen en paramedics en we zien dat het direct goed zit. Nadien rijden we ook nog even langs de stations 2, 13 en 19 waar we ook steeds een rondleiding krijgen.

Vooraleer we terug naar het hotel gaan, gaan we allen samen eten in een Red Lobster, op uitnodiging van onze gastheer. Tijdens de maaltijd bespreken we nogmaals het programma van de komende week, alsook de postverdeling enzovoort...

Terug in het hotel aangekomen bespreken we nog even de dag en we zijn het erover eens...Larry is echt wel dé perfecte man voor dit programma!

Zondag, 3 oktober 2010:

Rond 09h00 gaan we op zoek naar een ontbijtje. We willen iets anders dan het ontbijtbuffet in het hotel maar na een uur rondrijden hebben we niets anders dan een Subway gevonden in de nabijheid van 't hotel.

Nadien gaan we op verkenningsronde naar de brandweerposten waar de Fire Observers tijdens de komende week zullen vertoeven. We beginnen bij station 13, daarna zoeken we station 26. Van daaruit rijden we naar de stations 28, 29, 2 en 9. Hier de weg vinden is zeer gemakkelijk dus die ronde zit er al snel op. Daarom lopen we 's middags op Broadway en gaan we iets eten in het lokale Hard Rock Cafe.

We keren terug naar 't hotel en boeken alvast de kamers voor de andere Belgen die ondertussen al op de vlieger zitten die hen naar Nashville zal brengen. Tijdens de dag hielden Eric, Carl en Fred elkaar op de hoogte van elkaars activiteiten.

Tegen 17h00 rijden Fred en Carl naar de luchthaven om er de andere 12 Fire Observers te verwelkomen. Ze zijn netjes op tijd en het is een leuk weerzien. De bagage wordt opgehaald, alsook de twee andere huurwagens en iets later is iedereen op weg naar het hotel.

We geven allen een uurtje de tijd om zich even op te frissen alvorens met twee wagens naar een Outback Steakhouse in West End te rijden. Iedereen is moe maar toch ontzettend enthousiast over hun eerste ervaringen met de VS. Lachen, smullen en we bespreken ook nog even de komende week.

Tegen 22h30 zijn we terug op de kamers en kruipt iedereen onder de wol.

Maandag, 4 oktober 2010:

Iedereen was vroeg op en stond zelf in voor een ontbijt. Sommigen kozen voor het ontbijtbuffet in het hotel, anderen kwamen elkaar dan weer tegen in de Starbucks rechtover het hotel. Om 08h00 stonden er 14 Fire Observers in de lobby van het hotel, mooi in tenue te blinken. De bagage werd al in de wagens gezet en iets later kwam Larry aangereden. Handjes schudden en de eerste Amerikaanse begroetingen en niet veel later was iedereen op weg naar NFD HQ. Hier zitten alle administratieve diensten van de brandweer, alsook de dienstchef en zijn Assistant-Chiefs. We werden er verwelkomd door Chief Yates, Chief of Department, de man die ons de toestemming gaf om bij NFD een brandweerstage te lopen. Desondanks het feit dat er nog een Director boven Chief Yates staat, runt hij hier de show. Hij is toch zowat de baas van de brandweerdienst en kan/mag veel respect genieten van zijn manschappen. We nemen plaats in een vergaderzaal waar hij even het bestaan van NFD schets. Na onze voorstellingen heeft hij het voornamelijk over de overstromingen die hier in mei 2010 plaatsvonden.

Hevige regenval op 1 en 2 mei gaven serieuze overstromingen in de staten Tennessee, Kentucky en Mississippi. Ook in Nashville was 't prijs en op sommige plekken stond het water zo'n 20 meter hoger als waar het normaal zou moeten staan. Straten kwamen gewoon blank te staan, snelwegen waren net rivieren, huizen werden weggesleurd door de stroming. Om er een beter idee van te geven...de blusboot van de brandweer voer op een bepaald moment gewoon de snelweg op, of in de straten van donwtown Nashville. De brandweer was dagenlang aan 't werk, soms met gevaar voor eigen leven zo bleek. In Nashville kwamen 10 mensen om. Het lichaam van de laatste vermiste werd maar pas 10 dagen geleden teruggevonden...bijna 5 maanden na de overstromingen.

Na deze ontstellende verhalen van Chief Yates, gaf de aangename man ons een rondleiding in het HQ. Ondertussen kwamen we ook Director Halford tegen.

Na de rondleiding gingen we naar een stadje op zo'n halfuurtje rijden van Nashville. Het stadje is zeer klein en is omgeven door Davidson County (wat zowat heel Nashville is). Het is een stadje op zich en het heeft dus ook een eigen brandweerdienst. Hier wonen veel rijken en het belastingsgeld ligt hier ook iets hoger waardoor de brandweer ook een veel hoger werkingsbudget heeft. Goodlettsville FD heeft 1 kazerne en maar liefst 14 voertuigen.....! We kregen er een rondleiding van de Captain en de Chieff en er werd een knoert van een ladderwagen voor ons buiten gereden. Voor de eerste maal deze stage werden de fototoestellen serieus op de proef gesteld. Iedereen mocht eens mee de lucht in en ondertussen werd er maar gepraat, en gepraat, en gepraat...

Na Goodlettsville FD was het ver tijd voor een lunch. We kozen voor burgers en wings bij Hooters. Het is evident dat hier de eerste groepsfoto tot stand kwam.

Na de lunch reden we opnieuw naar Nashville en hielden we even halt bij fire station 14. Een single engine station, een echt schattige en typische wijkkazerne. Het is de oudste operationele brandweerkazerne, gebouwd in het jaar 1912. Als je het niet zou weten dat er hier ergens een kazerne is, zou je er zo voorbijrijden. De post huist enkel een autopomp met 3 tot 4 man. Deze autopomp is dan nog eens een speciale versie binnen NFD want er is geen voorbumper te zien en de treeplank achteraan is ook korter dan bij andere engines. Dit

moest wel anders kan de wagen de kazerne niet binnen. De Captain geeft ons een rondleiding in deze fijne post maar veel tijd voor een babbeltje is er niet want direct na de rondleiding vertrekt de ploeg naar een woningbrand...

We gaan dan verder naar een brug over de Cumberland River, meerbepaald de Sparkman Street Bridge nabij LP Field, Home of the Tennessee Titans. Er staan al enkele brandweerwagens op de parking maar de actie is te vinden in 't midden van de brug. Of beter gezegd...onder het midden van de brug. De leden van Engine, Tower en Rescue 2 doen hier een oefening in high angle rescue. De mannen zijn bezig met de opstelling en iets later

start een brandweerman de eerste afdaling. Verschillende scenario's worden geoefend, allen in de zin van "rescue the rescuer". Het is een volwaardige oefening op een grote hoogte maar zo te zien hebben de brandweermannen er hier alle plezier in.

Na de oefening is het dan eindelijk tijd voor de kazernetoewijzingen. We rijden allen naar station 2 waar iedereen slaapgerief en handdoeken krijgt van NFD. We laten er ook Erwin, Bram en Wesley achter want station 2 wordt hun thuis voor de komende week.

Nadien gaat de ganse groep naar station 9 waar Carl, David en Ward hun thuis vinden. Larry brengt vervolgens Eric en Eric-Jan naar station 28, Antoine en Wim naar station 29, Kris en Philip naar station 26 en Fred en...Fred naar station 13.

Iedereen voelt zich direct thuis in zijn kazerne. De ontvangst is hartelijk en de eerste interventies worden voor iedereen op de teller gezet. Ze bestaan uit kleine brandjes, brandalarmen, voertuigbranden, verkeersongevallen, medische tussenkomsten,...

Ikzelf zit met David en Ward op station 9. Station 9 huist een District Chief, twee autopompen, een tiller truck en een ziekenwagen. Er staan ook nog 2 "gators". Station 9 is gelegen in downtown, ten Zuiden van Broadway en beschermd het Zuidoostelijke en Zuidwestelijke deel van downtown. Op het grondgebied vinden we een diversiteit van industrie-, water-, spoor- en snelwegen, residentiële wijken, commerciële gebouwen en sloppenwijken terug.

Station 9 werd gebouwd in 2007, is gelegen op Lea Ave tussen 2nd Ave S en 3rd Ave S, en wordt ook nog wel eens The Bottoms genoemd, verwijzend naar de slechte buurten waar de manschappen hier soms naartoe moeten gaan. Enkel de brandweervoertuigen rijden hier jaarlijks al meer dan 5000 oproepen bijeen...

Ook voor ons is de ontvangst zeer hartelijk. Iedereen neemt ons direct op in de groep en het lijkt of we elkaar al jaren kennen. Ze willen allen weten wat we doen, in welke korpsen we zitten, waar en hoe we wonen, ... noem maar op. De mannen vechten bijna om ons een rondleiding te geven en we krijgen ook onze bedden toegewezen. De Southern hospitality is hier echt wel weer te vinden, ik heb de indruk dat we het hier deze week serieus naar ons zin gaan hebben. Na een heerlijke barbecuemaaltijd werd de keuken onder handen genomen. Wij hadden ook al enkele handdoeken, borstels en moppers genomen maar dat was zonder

onze gastheren gerekend. We zijn gasten en moeten...MOGEN hier niets doen. Bon, we hebben het hun ne keer goe gezegd en die eerste regel werd al snel aan onze laars gelapt.

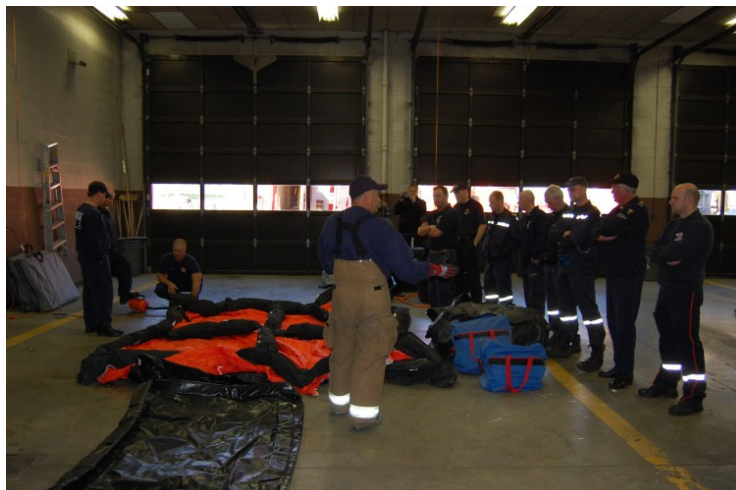

De avond wordt nog gevuld met toffe gesprekken en leuke momenten tot we rond 01h00 's nachts in ons bed kruipen. Intussen hebben we hier onze oproepen al gehad. De eerste oproep was voor de engine en de truck voor een verkeersongeval, we waren nog maar net 10 minuten in de kazerne. Nadien volgden een stuk of 15 oproepen voor medische tussenkomsten, twee brandalarmen en een appartementsbrand. Deze vond plaats in de Mexicaanse projects, een sociale woonwijk waar enkel maar Mexicanen wonen. De brand op zich was niet zo erg. Een slechte kok, wat eten op het vuur en veel rook zette de rookmelders in gang waardoor de brandweer werd opgeroepen. In totaal kwamen 4 autopompen, een ladderwagen, een rescue company en een chief ter plaatse.

Dinsdag, 5 oktober 2010:

Tijdens de eerste nacht reden we hier op station 9 zo'n 18 keer uit. En volgens de mannen is het hier dan nog rustig geweest.... De ploegen wisselen hier al om 06h00 's ochtends dus we maken direct kennis met de nieuwe opgaande ploeg, B-shift.

Na een rijkelijk ontbijt rijden we naar station 2 waar iedereen van de groep, uitgezonderd de twee Fred's, afspraak maakt. We rijden allen samen naar station 13, home to Engine, Rescue, HazMat 13 en...de twee Fred's. Station 13 is dus een HazMat-company. HazMat staat voor hazardous materials. Deze mannen komen in actie bij incidenten met gevaarlijke stoffen. NFD heeft twee van die ploegen, één aan elke kant van de stad maar bij een interventie komen ze beiden ter plaatse. We krijgen een rondleiding van de kazerne en van de wagens. We gaan meer in detail op de HazMat truck en het materiaal. Ze zetten een decontaminatieveld op, tonen ons hun materiaal, hun metertoestellen, gaspakken, ... We kijken onze ogen uit naar de werking van de meters en luisteren vol interesse naar de uitleg die we krijgen.

Als de uiteenzetting gedaan is krijgen ze net een oproep voor een brand waardoor de engine, rescue en het voltallige personeel vertrekt. Uiteindelijk leek het niet zo erg en zijn ze allen snel terug. We gaan allen samen lunchen in een broodjeszaak die nog maar net open is. Het is de eerste Firehouse Subs hier in Nashville. De maaltijd wordt ons aangeboden door...tja, we weten het eigenlijk nog altijd niet maar 't was in alle geval gratis.

In de namiddag rijden we naar een autokerkhof met dezelfde ploegen. Ze tonen ons er een ontzetting van een gekneld verkeersslachtoffer. Na hun demo is het tijd voor de Belgen. Wij namen de scharen en spreiders ter handen en begonnen in SAVER-procedure (iets waarvan ze in Nashville nog nooit gehoord hadden, en 't was er aan te zien) ons slachtoffer, Larry, te ontzetten. In een wip, en op een zeer veilige en ordelijke manier, waren de deuren verwijderd, was het dak omgeplooid en lag ons slachtoffer de wervelplank op. Hij wist ons te zeggen dat het een leuke ervaring was en dat hij totaal geen last of extra bewegingen had ondervonden bij de ontzetting. "NFD should look at this way of extrication!" zei Larry.

Na deze activiteiten ging iedereen terug naar zijn eigen brandweerkazerne voor de nodige fun in de posten en de vele interventies.

Woensdag, 6 oktober 2010:

Na een nacht met weer een pak interventies staan we rond 08h30 aan station 2. We hebben ons beste hemd aangetrokken want we worden verwacht op de Flood Recognition Ceremony welke doorgaat in het Nashville Municipal Auditorium. Bij onze aankomst zien we iedereen daar in groot tenue staat. Niet veel later komt een chieft ons halen en zet ons op gereserveerde stoelen, in 't midden van de zaal, op de derde rij...tot zover dus het vroegtijdig verlaten van de plechtigheid.

Deze ceremonie kwam er speciaal om de leden van NFD te bedanken en te eren voor het werk dat zij geleverd hebben tijdens de overstromingsramp van mei 2010. Naast de brandweermannen van Nashville, krijgen ook nog enkele brandweermannen van nabijgelegen diensten, ordehandhavers en burgers enkele medailles.

Dit alles werd voorgedaan met de honor guard van de brandweer, het groeten van de vlaggen, het zingen van de Star Spangled Banner en toespraken van de Burgemeester, Director Halford en Chief Yates. De Fire Observers kwamen ook in de spotlights wanneer Chief Halford ons voorstelde aan de zaal. Als iedereen ons nog niet gezien had, dan hadden ze het nu wel. We moesten rechtstaan en Director Halford dankte ons voor wat we hier doen in Nashville, maar ook voor wat we doen in België en Nederland, met een applaus van de ganse zaal uiteraard. Bij het einde van de ceremonie komen er nog talloze mensen ons handjes schudden en willen ze met ons nog op de foto staan.

We sluiten de voormiddag af met een bezoek aan het Tennessee State Capitol. We krijgen er een korte rondleiding die ons een blik geeft binnenin het gebouw, en ondertussen ons ook meer leert over de geschiedenis van de staat en stad.

Voor het middagmaal trekken we naar het Hard Rock Cafe op Broadway. Nashville is echt de max want artiesten lopen hier gewoon maar over 't straat, tussen de "gewone" mensen. En die artiesten gaan soms ook iets drinken in het Hard Rock Cafe en zo loopt Carl bijna op Martina McBride. Een naam die in België niet veel zegt maar in Nashville, de States en de muziekwereld is dit toch wel een echte artiest! Een beetje later, als de ganse groep op weg naar het Country Music Hall of Fame and Museum rijdt, ziet Carl dan weer Alan Jackson langsheen de talloze bars lopen, hij gaat bijna door het lint!

Bon, da museum dus... Waarschijnlijk het museum met de langste naam ter wereld...het Country Music Hall of Fame and Museum. We rijden voorbij dat andere bekende gebouw,

het Ryman Auditorium, wanneer we het museum voor ons zien opdoemen, in de vorm van een piano, met cadillacvinnen, een zendmast, cd's en al... Hier eert en vereert men jaarlijks de countryhelden met een ster en een vaste plaats in het museum.

Hier willen ze de geschiedenis van de countrymuziek bewaren en het verhaal ervan vertellen. Het is een prachtig gebouw, met een museum en archief, dat op een zeer interessante wijze het verloop van de countrymuziek weergeeft, van de boerenmuziek welke het vroeger was tot de miljoenenbusiness die Nashville bekendmaakte. Men kan er uren blijven rondwandelen doorheen de theaters, de tentoonstellingen van ondermeer Tammy Wynette, Hank Williams, ...langsheen de studio's, ... Er hangen duizenden platen, het staat er vol met gitaren, memorabilia, wagens, piano's, foto's, magazines, ... Meer dan een bezoek waard!

Na het museum gaan we allen terug naar station 2 waar men de Comvan voor ons heeft opengezet. De Comvan is een mobiel commandocentrum, een heuse truck volgestouwd met het nieuwste van het nieuwste state-of-the-art materiaal. Hier kunnen de commandotrucks van Brussel en Zaventem nog wel een puntje aan zuigen...

Een pak van computers, een weerstation, tv's met satellietverbinding, een camera op een uitschuifbare lichtmast, daarnaast een warmtebeeldcamera, telefoons, zenders, faxtoestellen, ...noem maar op. De wagen is opgedeeld in drie delen zijnde de bestuurderscabine, het centrale gedeelte en achteraan een vergaderruimte. We kunnen er onze ogen uitkijken en de fototoestellen laten werken.

Het is zo rond 16h00 wanneer we de dagactiviteiten stopzetten en iedereen terug naar zijn kazerne gaat. Iedereen krijgt weer de nodige aantallen interventies, zowel brandweertechnische als medische tussenkomsten.

Op station 9 The Bottoms wordt het ook weer een leuke bedoening en een drukte van jewelste. We zien de oproepen op de persoonlijke tellers steeds maar hoger en hoger klimmen. Ward en Carl rijden de hele avond en nacht buiten met de Chief, de twee engines en de ladder truck, terwijl David deze nacht koos voor de ziekenwagen. Het is voor ons allen een aaneenschakeling van lachen, grappen en grollen uithalen, foto's bekijken, shirts uitwisselen, eten maken en natuurlijk ook opeten, kuisen, goeie gesprekken en interventies...de hele nacht lang met de mensen van de C en EMS red shift.

Donderdag, 7 oktober 2010:

Het is met zeer kleine oogjes als we hier om 06h00 opstaan. Met interventies en gesprekken bezig geweest tot 04h00...dan pikt het wel! Alle Fire Observers hebben afspraak op station 9 om 07h00, en we vertrekken niet lang daarna. Na een klein uurtje rijden stoppen we voor een ontbijtje ergens in een burgerrestaurant.

We zijn vroeg de baan op vandaag want we hebben zo'n anderhalf uur te rijden. We begeven ons naar Lynchburg, Tennessee. Op zich zal die naam u niet veel zeggen maar in 1875 begon een man hier een leuk drankje te maken die zijn naam kreeg. De man was niemand minder dan...Jack Daniel. Inderdaad, in 1875 begon Jack Daniel hier whisky te maken, een Tennessee whiskey. Enkele grote verschillen met andere van die godendranken zijn het pure water dat hier uit een bron komt, het gebruik van maïs in plaats van graan en het "mellowing" proces. Op een bepaald moment in het proces druipst het product door zo'n dikke meter kolen van een esdoornhout. Tot op de dag van vandaag wordt de whisky hier nog altijd op dezelfde manier gemaakt.

Het productieproces lag hier twee keer even stil, meerbepaald tussen 1910 en 1938 ten gevolge van de drooglegging, en tussen 1942 en 1946 ten gevolge van de Tweede Wereldoorlog.

Men geeft hier rondleidingen doorheen de distillerij maar wij doen hier vandaag een speciale, dankzij een NFD Captain van station 9, wiens schoonzus hoofd is van de PR department.

Het is de dame die ons ontvangt en al een eerste uitleg geeft. Daarna stelt zij ons een toergids ter beschikking, welke ons op verschillende plekken het beste van Jack Daniel's zal laten zien. Zo gaan we eerst naar de zone waar men het speciale hout tot kolen brandt. Daarna gaan we, langsheen de oude authentieke, stoffige, brandweerwagens naar de bron waaruit het heldere bronwater stroomt welk men gebruikt voor de whisky. Zo gaan we dan

verder naar het huisje waar destijds het kantoor was van Jack Daniel. Dan volgt een aaneenschakeling van productieruimtes waar men de JD maakt, stockageloodsen, ... noem maar op.

Tegen het einde gaan we dan weer naar een ander speciaal en gezellig huisje. Bij het binnenkomen, zien we dat men voor ons plaatsen heeft voorzien voor ons eigenste whiskydegustatie. We krijgen hier 5 soorten van JD die we rustig kunnen degusteren, uiteraard voorzien van de nodige uitleg. Na de degustatie komt er een man naar voren welke hier blijkbaar de Fire Chief is van JD, jawel...ze hebben hier hun eigen brandweerdienst.

We gaan nog eerst even langs de winkel want sommigen onder ons moeten zich nog voorzien van de lekkere drank. Wat wel komisch is, is het feit dat Lynchburg in Moore County ligt en dat Moore County een dry county is. Kortom...men mag hier nergens alcohol schenken..."but we serve great lemonade sir!"... Nu hebben ze hier wel een uitzondering mogen maken en verkopen ze de Gentleman Jack en de Jack Daniel's Single Barrel.

Bon, we rijden wat verder naar een ander domein van JD en we houden halt bij de brandweerkazerne. Hier staan echt wel leuke wagens binnen. Er staat een autopomp, een squad, enkele aanhangwagens en een kast van een ladderwagen. Allen in de mooie kleuren van Jack Daniel's. Er staat ook een schuimopligger en de commandant weet ons te zeggen dat men hier bij JD de grootste hoeveelheid AFFF-schuim heeft in de VS, ten Oosten van de Mississippi. De fototoestellen schieten de nodige plaatjes en de speciale JD "Old N°7" patches vliegen rijkelijk in onze zak.

Aangezien de chieft na zijn uren ook nog eens bevelhebber is van de lokale vrijwillige brandweer, gaan we daar ook even stoppen voor enkele foto's. We gaan ook nog even een winkeltje in, op het plaatsje van Lynchburg.

De lunch nuttigen we in een echt southern style restaurant wat ons lekker doet smullen.

Op de weg terug naar Nashville, houden we halt ergens in Bedford County. Hier ligt de Tennessee Fire Service and Codes Enforcement Academy, de brandweerschool van de staat TN dus. Allee, pas op, ze leiden hier niet enkel brandweermannen op maar ook nog tal van andere overheidsmedewerkers maar dan meer in de laboratoriewereld.

We krijgen een rondleiding maar het gaat snel want we zijn eigenlijk zo'n uur later dan voorzien. We worden ontvangen in het administratieve gebouw maar later rijden we langs het memorial, het schoolgebouw, de kazerne, het recreatiegebouw, het hotel, de sporthall, ... Inderdaad, ze hebben hier een hotel voor inslapende cursisten. Iets meer dan 100 man kan hier slapen en zo'n 250 man kan hier dagelijks verschillende maaltijden krijgen.

Op het einde gaan we naar het brandweerveld waar we worden opgewarmd met een lekker vuurtje op de plateau. Dan gaan we het gebouw in waar men allerhande branden en interventies kan simuleren: branden in kelders, keukens, slaapkamers, klaslokalen, salons, garages, winkels, zolders, noem maar op. We gaan ook nog even naar de zelfgemaakte flashovercontainer en een labyrint waar men met perslucht kan oefenen.

Het is tegen 18h00 wanneer we terug aankomen op station 2. Daar hebben de mannen ons uitgenodigd voor een lekker maaltijd en die gaat er bij iedereen van ons vlotjes in. Na het eten even helpen met de opkuis en de afwas en dan keren we allen terug naar onze eigen brandweerposten voor de nodige interventies.

Op station 9 is het weer de ene oproep na de andere voor ons. David kiest voor de ziekenwagen, Ward en Carl rijden de ganse avond en nacht uit met de autopompen, de ladderwagen. We gaan ook even op stap met Chief Ford om downtown wat... "fire inspections" uit te voeren. Zo lopen we hier verschillende bars in die uitpuilen van het volk. Dikwijls houden de buitenwippers ons tegen omdat er teveel volk is, of omdat we eerst moeten betalen. Maar als we dan zeggen dat we van de brandweer zijn gaan de deuren plots wagenwijd open, en komt meestal de gerant ons nog een goeiedag zeggen, een rondleiding geven en een drankje van het huis aanbieden. Ik moet zeggen, we komen hier op zeer toffe en interessante plekken, 't zou tof zijn om hier de avonden te kunnen doorbrengen. De muziek die hier door tal van bands gebracht wordt is subliem en de sfeer is uniek!

Tijdens het wandelen, komen we ook David tegen met zijn ziekenwagenpersoneel. De ziekenwagen staat gewoon in 't midden van de straat geparkeerd en ze zitten allemaal op de treeplank wat volk te bekijken en ondertussen iets te drinken. Doodnormale zaak hier in de VS!

Het blijft echter niet lang stil op de radio want in mum van tijd rijden wij uit naar brandinterventies, technische en medische tussenkomsten. En zo gaat het maar door, en door, en door...tot in de vroege uurtjes.

Vrijdag, 8 oktober 2010:

't Begint 's ochtends bij het opstaan steeds meer te pikken, 't wordt met de dag moeilijker. Maar ja, als je maar ver rond middernacht je bed inkruipt en de dag nadien sta je dan al weer op om 06h00, en ondertussen doe je elke nacht nog een oproepje of 5...

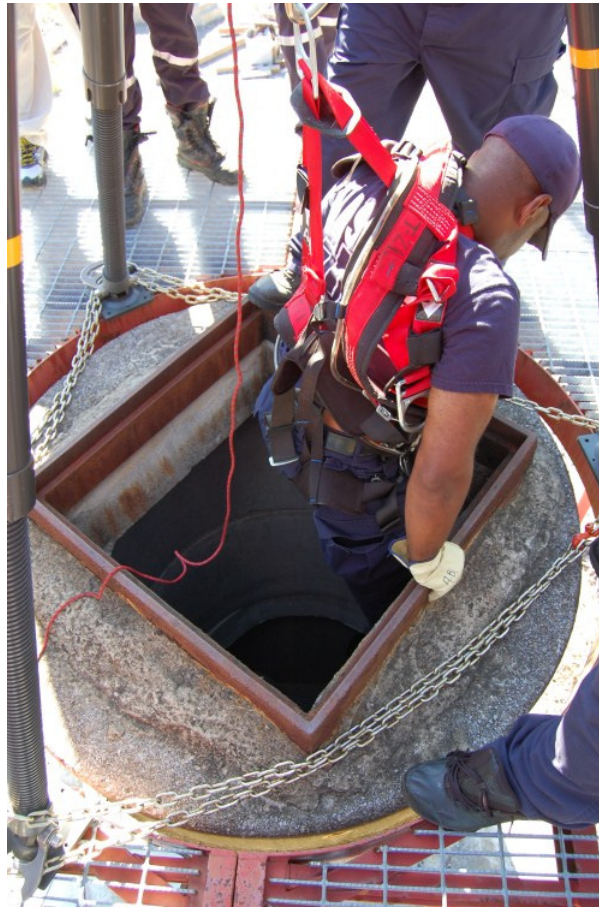
We hebben afspraak aan de brandweerschool van NFD omstreeks 09h00 om er enkele demo/oefeningen bij te wonen van het USAR-team. Onder het bevel van het Office of Emergency Management werkt de USAR TF2, of het Urban Search And Rescue Task Force 2. Je kunt het zowat vergelijken als een B-Fast bij ons in België maar hier werkt zo'n team per staat, en soms zijn er wel meerdere teams in een staat. Tennessee heeft er twee, TF1 zit in Memphis en TF2 hier in Nashville.

Het is een groep van zo'n 200 medewerkers bestaande uit brandweermannen, bouwkundig specialisten, specialisten van nutsvoorzieningen, medisch personeel, reddingshonden, politiemensen, ... De bedoeling is om bij geval van ramp of grootschalige interventie deze mensen met een pak materiaal ter plaatse te brengen om zo de meest deskundige hulp te bieden aan mensen in nood. Zo zal dit team operationeel worden bij bv. orkanen, tornado's, aardbevingen, wateroverlast, ... In 2001 werd TF2 ingezet voor de Pentagonoperaties, in 2008 ging het naar Kentucky en Oklahoma voor tornado's, en in 2010 werd het ingezet in Haïti en langdurig in de eigen streek, tijdens de overstromingen in mei.

Ze beschikken over een hele resem voertuigen, tot zelfs een grote opligger met state-of-the-art zoek-, reddings- en stuttingsmateriaal. De tractor + trailer werd voor ons naar de brandweerschool gebracht en ik moet zeggen, iedereen had precies zin om het voertuig mee naar huis te nemen.

De leden van TF2 gaven ons enkele demo's zoals; het opzoeken van slachtoffers met behulp van het kynologenteam, het evacueren van een slachtoffer uit een rioolput, het snijden van

staal en steen, het gebruik van speciale camera's en geluidssensoren en tenslotte ook nog een demo in stutten en schoren.

Gelijktijdig konden we ook tal van brandweermannen aan 't werk zien die vollen bak aan 't oefenen zijn voor het examen van Engineer (autovoerder) dat later deze week zal doorgaan. We kunnen hen bewonderen tijdens het rijden van autopompen en pompwerk.

Na de brandweerschool gaan we met zijn allen naar First Ave, downtown Nashville, aan de oevers van de Cumberland River. De groep wordt in twee gedeeld en een eerste groep mag aanmonsteren op de fireboat. De boot wordt uitgebaat door NFD en de mensen van Engine 9, Engine 5 en Truck 9 bedienen het vaartuig. Het wordt ingezet voor allerlei reddingen, opzoeken, pompwerken en blussingswerken op en in het water.

Twee krachtige motoren leveren de nodige kracht om zowel de spuitmonden van meer dan 24000 liter water per minuut te voorzien, en dan nog eens te varen tegen een snelheid van 30 km/u. Een klein maar stevig bootje dus!

De mannen van Engine 9 nemen ons mee 't water op voor een rustig tochtje. Ondertussen kunnen we de nodige vragen stellen, het materiaal bekijken enzovoort. Op de terugweg gaat het al een beetje sneller wanneer de stuurman de motoren op volle kracht zet. Net voor

Broadway geven we dan zo een kleine waterdisplay voor de toeschouwers aan de waterkant. De stuurman haalt met de boot tal van acrobatische toeren uit terwijl de monitors maar water spuiten. Als de eerste groep terug is, is het tijd voor de tweede groep.

Na de boottocht gaat iedereen terug naar zijn post, sommige kiezen echter eerst voor een lunch. Zo gaan de Belgische firefighters van de stations 2 en 9 eerst naar de Hooters in downtown Nashville.

De namiddag in station 9 is vrij rustig. Soms komt er eens een oproep binnen maar veel speciaal is het niet. Iedereen ligt hier in de zetel of in bed, wat reserveslaap op te bouwen. Ze zeggen ons hetzelfde te doen want deze nacht moeten we op niet veel slaap hopen.

Na het avondmaal, wat wederom ontzettend lekker was, begint het. Lang duurt het niet eer de ganse kazerne leeg is en ook blijft voor de komende uren. We bollen echt van de ene interventie naar de andere. Meestal medische tussenkomsten maar we krijgen ook onze portie brandoproepen en technische tussenkomsten te verwerken.

En zo gaat het maar de hele nacht door....!

Zaterdag, 9 oktober 2010:

Afgelopen nacht hebben de Fire Observers overal goed hun werk gehad. Hier op station 9 hebben we tussen middernacht en 06h00 's ochtends maar liefst 19 oproepen behandeld, en dat enkel met autopompen en de ladderwagen. En natuurlijk hebben we niet willen afgeven, de Belgen zijn van een sterk ras, dat hebben onze collega's in Nashville wel gemerkt.

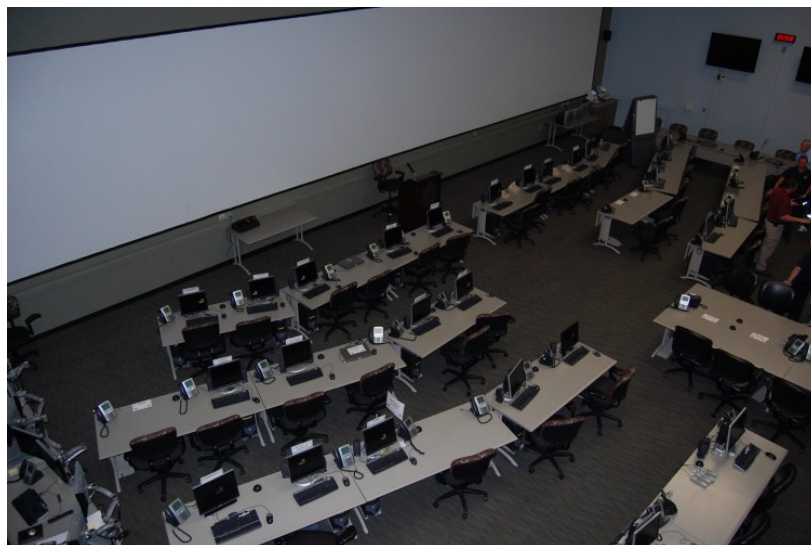
Rond 09h00 trekken we met z'n allen naar het Emergency Communications Center. Deze noodcentrale staat in voor alle oproepen van brandweertechische, medische of politionele aard, en de afhandeling daarvan. Verder beantwoorden ze ook nog een speciaal nummer voor assistentie aan de burger.

In totaal tellen we hier in het hulpcentrum zo'n 24 man, en dat op een rustige zaterdagochtend. De centrale is opgedeeld in drie stukken, zijnde de politiedispatching, de EMS dispatching en de brandweerd dispatching. In het midden hangt er een groot scherm, rechtover de supervisor die in een verhoogde bureauconsole zit en zo de ganse centrale kan overzien.

Ze werken hier onder hetzelfde principe als de CIC's bij ons, of hoe ze zouden moeten werken tenminste. Alle oproepen worden aangenomen door calltakers die een fiche opstellen en deze dan doorgeven naar de disciplinedispatcher die nodig is. De dispatchers op zich sturen dan de hulp uit en volgen de interventie verder op.

We krijgen van de directeur uitleg van hoe het hier allemaal in zijn werk gaat maar we gaan ook naar de “war room” kijken, welke juist naast de centrale ligt. De war room is eigenlijk hetzelfde als een crisiscentrum in België, waar alle betrokken diensten binnen de rampenhulpverlening een eigen werktafel hebben; dus brandweer, EMS, politie, leger, nutsvoorzieningen, overheid, ...

We werpen ook nog een blik in een derde centrale welke beduidend kleiner is maar enkel werkt als opleidingscentrale voor de nieuwelingen.

Na de centrale gaan we naar Vanderbilt University, het grootste ziekenhuis van de streek en een traumacenter Level 1, van het hoogste niveau. We gaan helemaal naar de dakverdieping, alwaar Vanderbilt LifeFlight gevestigd is.

Deze helikopterdienst werkt in primaire en secundaire medische hulpverlening voor de ganse staat Tennessee, delen van Kentucky en delen van Alabama. In totaal beschikken ze over 5 helikopters en 1 vliegtuig. Daarnaast hebben ze ook nog enkele ziekenwagens, uitgerust voor neonatale intensieve verzorging, rondrijden. Alle eenheden hebben een piloot, paramedic, nurse en een arts. Ze vliegen vanuit verschillende locaties uit voor allerlei levensbedreigende toestanden en multiple casualty accidents.

Spijtig genoeg staat er geen heli op het platform. Enkele maanden geleden hebben ze de helikopters een beetje naar andere punten gebracht om van daaruit te gaan vliegen. We gaan dan maar het dak op voor wat foto's van Nashville. Plots komt een LifeFlight dispatcher ons zeggen dat ze een heli heeft opgeroepen om te komen binnenvliegen. Zomaar, voor ons...zo kunnen we de heli toch ook eens zien. Nog geen 15 minuten later horen we het toestel al aankomen en maken we plaats voor de landing. Niet veel later komt er een helikopter aanvliegen van een privébedrijf welke een patiënt komt afzetten. Twee vliegen in één klap dus. We krijgen een boeiende uitleg over de toestellen, het materiaal, de werking en het personeel. Uiteindelijk nemen we ook allen ruim de tijd om alles op foto vast te zetten. Op het einde van het bezoek schenkt Carl de mensen van LifeFlight nog enkele patches van Belgische en Luxemburgse helikopterdiensten, wat ons enkele goodies voor de ganse groep opbrengt.

Na het bezoek halen we een broodje op in een Subway, alvorens terug naar de posten te gaan voor verdere ride along in te zetten.

In de namiddag is het weer vrij rustig voor downtown station 9. Het gaat hier weer 't zelfde worden als gisteren zegt men, weinig werk tijdens de dag maar 't één achter 't ander tijdens de nacht.

De namiddag wordt voor Ward, David en Carl wel gevuld met enkele ritjes met de tiller ladder. We trekken naar de parking van LP Field alwaar we naar hartenlust de opligger kunnen aansturen vanuit de tiller cabine. De mannen doen ons tal van lange en scherpe bochten nemen, scheren in snelheid langsheen drempels en doen ons eveneens de ladderwagen achterwaarts parkeren. Het is een ware belevenis, niet de eerste voor Carl want die mocht eerder deze week de tiller ladder al besturen vanop een interventie op terugweg naar de kazerne.

Tijdens de nacht rijden we, zoals verwacht, weer van de ene interventie naar de andere, in downtown en elders. De meeste tussenkomsten zijn van medische aard, hoewel we ons aantal brandoproepen en verkeersongevallen ook te verwerken hebben.

Zondag, 10 oktober 2010:

De laatste stagedag is aangebroken. De vermoeidheid begint zich echt wel door te dringen nu, elke ochtend is het een gevecht om uit bed te komen. Op station 9 hebben we in totaal 1h45 geslapen, en dat dan nog eens in stukken en brokken.

Traditioneel houden we steeds een farewell dinner waarop enkele mensen van de brandweer eveneens uitgenodigd worden. Door een vol programma kon dit niet doorgaan maar kozen we wel voor een farewell breakfast, en die houden we vandaag.

We gaan met de ganze groep naar een typisch country restaurant, de Cracker Barrel. Een leuk familierestaurant waar men lekker kan eten en wat typische countryproducten kan kopen in de shop. De genodigden zijn Chief Yates, Larry en Jimbo.

Het wordt een gezellig samen zijn waarbij we nog enkele leuke gesprekken en ervaringen kunnen delen met onze gastheren van NFD. Iets later is het dan kadootjestijd... Iedereen krijgt van Chief Yates een zakje met daarin enkele "goodies" zoals een NFD patch, een NFD shirt, pins, ...en tal van andere zaken die met de Amerikaanse brandweer of de stad Nashville te maken hebben zoals boeken, cd's, dvd's, ... Uiteraard gaan er van onze kant ook enkele geschenken naar Chief Yates, Larry en Jimbo.

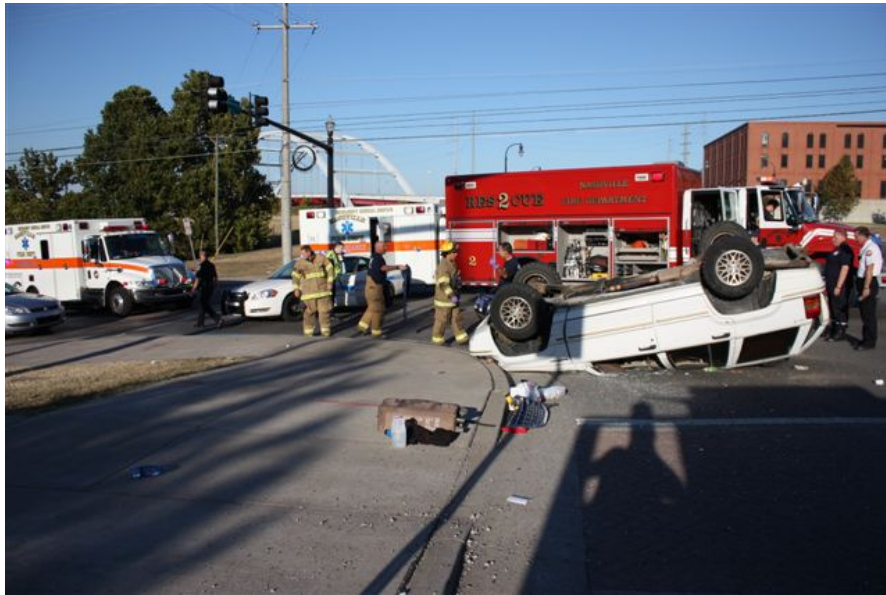

Nog snel even groeps- en persoonlijke foto's en dan kan iedereen terug naar zijn kazerne gaan voor de laatste dag.

De mannen van station 9 zijn met het ganse district en de brandweerboot naar de Cumberland River voor oefeningen in aanzuiging. Dat geeft ons de mogelijkheid om snel naar de winkel te gaan om boodschappen. De mannen hier hebben ons een hele week ontvangen zoals vrienden/familieleden, niets was hen teveel gevraagd en zij hebben ons hier echt doen thuis voelen. De Southern hospitality was hier echt wel aanwezig.

Als blijk van dank koken de Belgen vandaag voor hun NFD collega's. We doen ook al een kleine herstructurering van de bagage en rusten wat uit. In de namiddag is het een drukte van jewelste want iedereen wilt wel iets met ons doen. En ik denk dat we tevens het grootste uitwisselingsprogramma meegemaakt hebben. Alle brandweermannen en medics kropen in hun kasten om ons shirts, shorts, vestjes, sweaters, pullovers, hemden, caps, patches,te geven.

Rond 16h00 beginnen we aan het eten maar niet veel daarna vertrekken we allen naar een zwaar ongeval wat ons toch wel even uit de kazerne doet blijven. Bij terugkomst slaan we terug aan het koken maar niet veel daarna is het weer prijs. Na het tweede ongeval keren we terug naar de post en herhaalt dit zich nog tweemaal wat maakt dat we maar rond 19h00 eten.

Het kon iedereen goed smaken, we hebben de Belgische keuken weer alle eer aangedaan. Het wordt nog een fijne avond met grappen, grollen, leuke gesprekken, foto's en interventies.

Maandag, 11 oktober 2010:

Het is 06h00, we staan voor de laatste keer op. David bleef afgelopen nacht liggen, Ward nam alle oproepen mee en Carl enkel maar de brandoproepen of technische tussenkomsten. Op zich gaf dit toch ook al weer zo'n 5 oproepen na middernacht weer.

We nemen een lekkere douche, verwelkomen de opgaande ploeg, nemen afscheid van de afgaande ploeg, eten snel iets en zetten onze bagage in de wagen. We nemen nog snel een groepsfoto met de ploeg van wacht en dan is het tijd om afscheid te nemen. Ni gemakkelijk, de ogen krijgen nog een troebel zicht, ...hier zijn echt wel vriendschappen gesmeed!

Om 08h30 rijden we dan de laatste keer de oprit van station 9 "The Bottoms" af, gunnen we het nog een laatste blik en begeven we ons naar station 2, alwaar we de mannen van Aalter oppikken en tevens hebben afgesproken met de twee Fred's. We rijden dan allen naar de station van Antoine en Wim, waar ook Eric, Eric-Jan, Larry, Kris en Philip ons staan op te wachten. Hier is het dan weer afscheid nemen van de man die alles regelde voor ons, die ons een schitterende week heeft bezorgd. Larry ziet ons ook niet graag weggaan maar ik heb de indruk wat we elkaar nog redelijk snel gaan terugzien.

We laten het stagegedeelte achter ons en beginnen aan het toeristische stuk. We starten alvast met een bezoekje aan een outdoor shop van Bass Pro Shop. Hier heeft iedereen zo'n uurtje de tijd om rustig rond te kuieren en eventueel enkele zaken aan te kopen. Nadien rijden we Nashville uit en na een halfuurtje gaan we iets zoeken voor het ontbijt, dat iets vinden we bij een Shoney's.

Na een rit van zo'n drietal uurtjes langsheen verschillende slagvelden en points of interest aangaande de Amerikaanse Burgeroorlog, rijden we Memphis binnen...in de file. We maken echter snel komaf met de file, nemen een afrit en begeven ons naar het National Civil Rights Museum op Mulberry Street.

Het National Civil Rights Museum heette destijds nog het Lorraine Motel. Naast de muziekgeschiedenis kwam Memphis spijtig genoeg nog in het nieuws door de trieste gebeurtenis die hier plaats vond op 4 april 1968, de moord op de zwarte dominee Dr. Martin Luther King Jr. Het museum heeft enkele mooie tentoonstellingen over ondermeer het racisme, de slavernij, de civil rights movement, Rosa L. Parks, MLK zelf en uiteraard ook de vele protestmarsen. De laatste dagen en uren van King worden tot op de seconde weergegeven, en je kunt er zelfs tot in zijn kamer lopen, kamer 306. Aan de andere kant van de straat werd een ander gebouw ook als deel van het museum ingericht. Hier kan je meer

te weten komen over de verschillende ideeën aangaande de moordaanslag, over andere complottheorieën en ook over de schutter, James Earl Ray. Het was vanuit dit gebouw dat hij destijds King neerschoot, vanuit de badkamer.

Het hotel had destijds ook enkele vaste bewoners en Jacqueline Smith was daar één van. Ze woonde en werkte in het hotel. Halverwege de jaren '80 besloot men om van het hotel een museum te maken maar uiteraard moest men hiervoor enkele uitzettingen en onteigeningen

doorvoeren. Tot grote ergernis van de lokale bewoners, voornamelijk allen zwart en arm. Smith moest hier in 1988 met geweld verwijderd worden uit het hotel maar enkele dagen later zat zij aan de hoek van Mulberry street, om er protest te voeren. Dat protest gaat vandaag nog steeds verder, ganser dagen zit ze hier en dat al sinds 1988.

Na het Lorraine Motel besluiten we om naar ons hotel te rijden voor een rustige check in en om een plonsje te maken in het zwembad. Bon, dat laatste zal niet doorgaan, dat zien we direct als we aankomen aan onze Super 8.

Het hotel kent de gewone Super 8 standaard maar ligt verder wel in een groezelige wijk. Tja...

Na check in installeren we ons allen op de toegewezen kamers en rusten we even uit. Rond 19h00 rijden we met twee wagens dan terug naar downtown Memphis.

We gaan naar het bekende Beale Street, voor bluesliefhebbers dé straat bij uitstek. Het is er een aaneenschakeling van bars, restaurants en winkeltjes. In elke kroeg tapt men hier bier en blues, en dikwijls nog uit hetzelfde vaatje. Het is trouwens de enige straat ter wereld waar je dronken kan worden van muziek alleen. De zwarte arbeiders die zicht letterlijk de ziel uit hun lijf zwoegden om het katoen in de Mississippiboten te hijsen zijn er niet meer, maar hun geest wel. Voor de zwarte muzikanten was Beale Street vroeger hun broodwinning. De groep splitst, enkele gaan naar het Hard Rock Cafe, andere gaan dan iets eten en drinken in de muziekclub van BB King. In de nabijheid van zijn bekende Lucille kan je het lekkerste barbequevlees eten, en dit doorgeslikt met het nodige aantal biertjes, whisky...en blues.

Nadien kuieren we nog wat rond, pikken hier en daar nog een muzieknoot mee maar niet veel later schuiven we aan voor een laatste biertje in de lokale Hooters, rechtover het bekende Peabody hotel.

Dinsdag, 12 oktober 2010:

Het ontbijtje nuttigen we in de lobby van 't hotel. Ni veel soeps maar de bagels, het fruitsap en de koffie zijn genoeg voor de start. Vandaag gaan we de dag beginnen met een bezoek aan...tja, na het Witte Huis zal deze woning waarschijnlijk het meest bezochte zijn in de VS.

Na 15 minuutjes met de wagen parkeren we ons, vervolgens kopen we de toegangstickets aan en we mogen direct instappen op een busje. Op de tonen van "Welcome To My World" rijden we de grote baan over en komt de Graceland mansion opdagen. Net voor de deur houden we halt en stappen we uit. Er worden foto's naar hartenlust genomen. Elvis Presley was amper 22 toen hij dit huis kocht in '57, en hij was nog maar drie jaar als professioneel artiest bezig. Hij kocht het pand en het domein voor 100.000\$ en hij betaalde cash. Nu krijgt Graceland jaarlijks zo'n miljoen bezoekers over de vloer.

We trekken de deur open en wandelen binnen in het huis van The King. We wandelen langsheen het salon en de eetplaats. De trap naar de bovenverdieping laten we zo, trouwens deze is afgesloten voor het publiek want de bovenverdieping was echt wel privé voor Elvis en men zegt ook dat zijn dochter hier af en toe nog eens komt logeren. We wandelen langs

de keuken en dalen de trap af naar de games room en de TV room. Die laatste was waarschijnlijk de leukste plek voor Elvis want van de 14 TV-toestellen op Graceland, staan er hier al 3 constant te spelen. Dit was echt wel een thuis voor Elvis, zijn makkers en...burgers.

Boven wandelen we dan weer doorheen de Jungle Room en hier waan je je bijna in Hawaï. Buiten gaan we voorbij de carport en zo naar de studio, zijn bureel, de paardenstallingen, het zwembad en zijn graf. Niet enkel het graf van Elvis maar ook dat van zijn ouders en grootmoeder. Verder lopen we ook nog door een zaal waar tal van kostuums, platina platen en dergelijke meer hangen...en dat is alles wat er overblijft van de man.

Terug aan de overkant van de mansion, in het bezoekerscentrum, lopen we nog doorheen verschillende tentoonstellingen met tal van platen, kostuums, wagens, speeltuigen, vliegtuigen, films, ...

Als lunch kiezen we deze keer eens voor een Taco Bell en dan begeven we ons naar de Sun Studio op Union Avenue. Sun Studio heette vroeger nog Memphis Recording Service toen een jonge Elvis Presley hier in '54 het legendarische "That's Allright Mama" bracht voor de al even legendarische Sam Philips. Zo mogen we deze plek dus eigenlijk echt wel de "birthplace of rock 'n roll" noemen, en de rest is geschiedenis. Tal van bekende namen kwamen hier liedjes opnemen welke later een waar succes werden, zo hadden we bijvoorbeeld Elvis Presley zelf, maar ook Johnny Cash, Carl Perkins, Jerry Lee Lewis, Roy Orbison, B.B. King, ...zelf U2 heeft hier nog gespeeld.

We krijgen een rondleiding doorheen het gebouw en worden ondergedompeld in de rijke muziekgeschiedenis van Memphis, tot als we in de legendarische muziekstudio komen, welke heden ten dage nog steeds in gebruik is. De kamer staat vol met allerlei instrumenten

en microfoons, en aan de muur hangen ontelbaar veel foto's van alle groten der aarde, die hier ooit het beste van zichzelf gaven. Ik krijg er als het ware kippenvel van.

Daarna doen we het Memphis Fire Museum aan. Twee gebouwen die een mooi en groot museum huisvesten. Een bezoek is meer dan de moeite waard. We lopen er langs tal van oude wagens, materiaal, kledij, ... In het tweede gebouw loop je echt in een oude kazerne, waar de paarden nog op stal staan. Je kunt er met een brandweerwagen rijden, je loopt er zo in de sanitaire cel van een ziekenwagen, je kan de elevator op voor blussingswerk en je kan er een doolhof inlopen om te zien dat je snel én veilig terug buitenkomt. Er is ook nog een voorstelling van een flash over. We zitten allen in een ruimte waar we een kleine brand zien uitgroeien tot een waar inferno met rook en hitte en al.

Na het museum lopen we langs Front Street even een kazerne binnen. Het is precies een glazen huis. Er staat enkel een autopomp, een comvan en een hoop anonieme commandowagens. Het is hier dan ook het HQ van Memphis Fire Department.

Dan wordt het stilletjesaan tijd voor een aperitiefje en om een stukske te eten. De meesten onder ons kiezen voor het Hard Rock Cafe op Beale Street. Nadien lopen we nog wat rond, op zoek naar een bar met goeie muziek maar het merendeel van de groep wil terug naar het hotel, wat maakt dat we al omstreeks 21h00 op de kamers zijn.

Woensdag, 13 oktober 2010:

Rond 08h30 zijn de wagens geladen en verlaten we Memphis, verlaten we de staat Tennessee en begeven ons naar de volgende bestemming...St Louis. Na 5 minuutjes rijden zijn we de Mississippi over en rijden we al rond in de staat Missouri. Na een klein uurtje stoppen we voor het ontbijt.

Net na de middag rijden we St Louis binnen en begeven we ons direct naar een Belgische firma, meerbepaald de brouwerij van Anheuser-Busch. Deze werd enkele jaren geleden overgekocht door Inbev en dat maakt dat Budweiser nu Belgisch bier is. Na een halfuurtje wachten begint de rondleiding met een kleine geschiedenis over de brouwerij, van België horen we echter helemaal niets...

Tijdens de rondleiding, die zo'n dik uur zal duren, wandelen we langsheen de stallingen van de bekende Budweiserpaarden, de Clydesdales. Nadien lopen we door verschillende punten in het productie- en bottelproces, en gaan we ook naar de opslagplaatsen kijken.

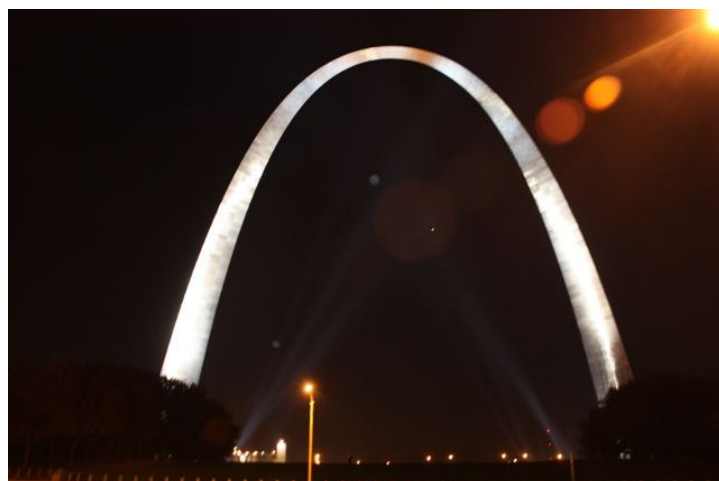

De rondleiding wordt afgesloten met een gratis drankje. We kiezen voor een echt Belgisch pintje, een Stella Artois, en tot onze verwondering is deze perfect getapt!

Na de brouwerij rijden we verder door naar het stadscentrum en we zien die bekende boog al rustig opdoemen. Het hotel voor vandaag is er één van de Millenniumketen, het is een groot gebouw met langs elke zijde een hoge toren. We verblijven allemaal op de hogere verdiepingen en krijgen zo een mooi zicht op The Gateway Arch die net naast het hotel staat.

Enkelen onder ons kiezen voor een frisse duik vooraleer we allen afspreken in de lobby omstreeks 18h30. De bedoeling was om The Arch in te gaan maar als we ter plaatse aankomen, merken we dat 't spel gesloten is. Raar, want volgens de internetsite zou het nog tot 22h00 geopend zijn... Spijtig, maar dat geeft ons een reden om in de toekomst nog eens naar hier te komen. We schieten dus maar enkele beeldjes van de boog vanop de begane

grond en wandelen dan langs het Historic Courthouse District verder naar Laclede's Landing. Enkele sluiten de avond af met een steak, anderen dan weer met een bezoek aan het Old Spaghetti Factory.

Donderdag, 14 oktober 2010:

Na een donut en een Starbucks-koffie zijn de 14 Fire Observers al vroeg de baan op, om 07h00, om zich te verplaatsen naar het eindpunt van deze stagereis, Chicago, de Windy City. We rijden echter niet direct naar Chicago maar maken een toertje via Milwaukee, Wisconsin. Na een uurtje rijden houden we halt voor een ontbijt bij Denny's.

De weg naar Milwaukee is lang maar doenbaar. De voorziene reistijd van 4 uur wordt wel met één uur verlengd ten gevolge van de vele wegenwerken. Tweemaal houden we tijdens het traject halt om zowel wagens als mens bij te tanken.

Milwaukee is zowat het hoofdkwartier van die oeramerikaanse naam, Harley Davidson. Twee jaar geleden zette het bedrijf hier een levensgroot museum op, langs de Menomonee River. Het gebouw huist een prachtig museum, een winkel, een restaurant en bar, ...

Het is er dan ook nog eens Firefighter Appreciation Month, en daarom worden we verwelkomd door de nieuwste versie van de 2011 Harley Davidson Fire/Rescue Road King. We krijgen, omdat we brandweermannen zijn, een heuse korting op de inkomprijs en iets later kan het bezoek beginnen. We wandelen echt door het leven en de geschiedenis van het bekendste motorenmerk ter wereld. We kunnen tal van bikes bewonderen, meer dan 400 stuks, van de allereerste tot de huidige modellen. We wandelen door de engine shop waar je een betere kijk krijgt op de HD-motoren. Je kunt er alle info terugvinden van alle types en je kan er zelfs luisteren naar het prachtige geluid die deze weergeven. Verder staan er hier tientallen custom tanks, artifacts, tentoonstellingen over vanalles en nog wat van HD.

Na het bezoek drinken we nog iets in de bar, gaan we nog even langs de shop en dan rijden we verder naar Chicago.

Als we er bijna zijn loopt het mis...de ene rijdt gewoon een tolhokje voorbij zonder te betalen, en de andere mist een afrit waardoor we in de file komen te staan. Bon, een halfuurtje later worden we dan weer verenigd aan ons hotel, het Radisson 'O Hare hotel in Des Plaines. Na het inchecken en het claimen van de kamers kan iedereen zich even opfrissen en dan gaan we naar het Longhorn Steakrestaurant welke aan ons hotel ligt. Bon, ik moet niet zeggen dat de kilo's vlees er weer doorvliegen. Na het avondmaal nog een drankje in de bar, gevolgd met wat welverdiende slaap na deze lange, vermoeiende maar toch weer leuke dag.

Vrijdag, 15 oktober 2010:

Het is 09h00 wanneer we allen samen de gratis hotelshuttle nemen naar de luchthaven. Daar kunnen we de "metro" op, de blue line, naar downtown Chicago. In totaal zijn we zo'n uurtje onderweg maar 't is amusant. Eerst en vooral krijgen we een mooie kijk op de buitenwijken van Chicago maar ook op het treinstel zelf zijn er tal van...bewonderenswaardige objecten merkbaar.

We stappen uit aan Jackson en wandelen te voet verder naar de eerste bezienswaardigheid van de dag. Willis Tower, vroeger bekend onder Sears Tower, is het hoogste gebouw in de VS en het vijfde grootste, alleenstaand, gebouw ter wereld. Het telt 108 verdiepingen met een hoogte van 442 meter. Na wat aanschuiven, veiligheidscontroles en het aankopen van de tickets, lopen we eerst door een zaal waar we een filmpje kunnen bekijken en wat meer te

weten komen over het gebouw. Nadien brengt een lift ons in 60 seconden naar de 103de verdiepingen, 412 meter boven de grond.

Onze monden vallen open en de ogen puilen uit. We hebben de perfecte dag uitgekozen voor dit bezoek want de zon schijnt en er is een helderblauwe lucht. We hebben er een schitterend zicht over Chicago, Lake Michigan en in de verte zien we Chicago O'Hare liggen. Je hebt er langs de vier kanten van het skydeck een zicht tot ver in Illinois, Wisconsin, Michigan en Indiana. We nemen ruim de tijd voor dit verblijf op hoogte en we schieten naar hartenlust foto's. Langs één kant van het gebouw hebben ze vier glazen boxen uit het gebouw doen springen, van zo'n 1,5 m ver. Als je in de boxen gaat staan, dan heb je enkel een dikke vijf centimeter glas onder jou en dan 412 m leegte...lucht...niets... Sommigen lopen er met knikkende knieën op voor een vlugge foto, anderen gaan er dan zelfs rustig bij gaan zitten of liggen.

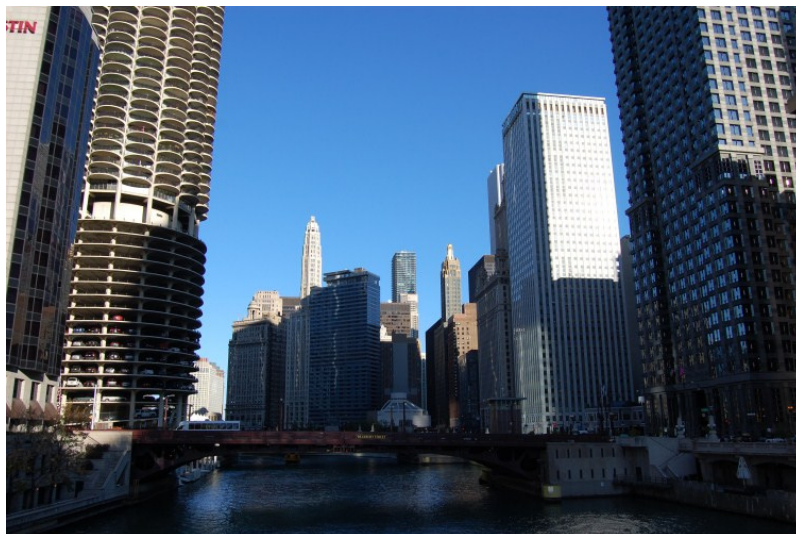

Na Willis Tower wandelen we langs de Chicago River naar het Dusable Harbor Park, Navy Pier Park en de Navy Pier zelf. Hier splitst de groep zich en houden het enkelen voor bekeken. De andere helft gaat voor een zonnige lunch op het terras van Bubba Gump Schrimp Co. Nadien lopen we de ganse pier af langs de ene kant, genieten we van het mooie weer, maken we tal van foto's om nadien terug te keren naar de oever langs de andere kant van de pier. Zo zien we hier ook één van de fireboats van CFD liggen.

We lopen via E Grand Avenue naar The Magnificent Mile. Hier, aan Michigan Ave. liggen alle bekende winkels zoals Guess, Boss, Armani, Saks, Gucci, Prada, ... Allemaal winkels dus die niet aan ons en onze kredietkaarten besteed zijn, enkel de Starbucks dan misschien welke we snel even binnenlopen. We besluiten om verder te wandelen naar een CFD kazerne op

de hoek van Illinois en Dearhorn Street. We hebben geluk want de autoladder en ziekenwagen komen net terug binnen, waardoor we een volle kazerne hebben. Het is hier het hoofdkwartier en huist verschillende eenheden. Zo hebben ze hier een Fire Marshall en een Chief, maar ook een engine, een truck, een comvan, een ziekenwagen, een squad en een snorkle. We krijgen wat uitleg van de werking van CFD, deze eenheden en natuurlijk komen er ook enkele shirts tevoorschijn.

Na dit bezoek wandelen we terug naar de Blue line om er aan het Clark/Lake station opnieuw de metro te nemen richting Chicago O'Hare om van daaruit met de shuttle verder naar het hotel te gaan.

Hier nemen we allen terug een verkwikkende douche en spreken we in de lobby af voor een laatste avondmaal bij Chili's. 's Avonds doet Fred De Vos er nog ene op voor zijn verjaardag.

Zaterdag, 16 oktober 2010:

De laatste dag is aangebroken, straks stappen we de vlieger op richting België.

Enkele kiezen voor een ontbijt bij IHOP. Om 09h45 stappen we allen de wagens in om te gaan shoppen in het Woodfield Mall Shopping Center. We kunnen er naar hartenlust de laatste Dollars opdoen en we brengen hier toch zo'n 3 uur door. Dan gaan we allen terug naar het hotel. Allee, 't was bijna zonder twee want die waren de weg kwijtgeraakt in het enorme shopping center en vonden de wagens niet meer terug...

Terug in 't hotel toegekomen, nog even opgefrist, bagage gepakt en dan alles in de wagens gezet. Tegen 14h00 waren we op weg naar de luchthaven... We hebben de huurwagens binnengedaan, met de bus naar de terminal gereden en dan check in. Er stonden lange rijen te wachten maar opeens deed men twee check in desks open voor ons, speciaal voor de brandweermannen... Voor de eerste veiligheidscontrole hetzelfde.

In de terminal hebben we dan nog iets gegeten, vooraleer we de boarding aanvatten voor onze vlucht richting België. Het vertrek is wat vertraagd maar voor de rest verloopt alles vlot. Het gekende stramien van drankjes, eten, filmpje, slaap, ...volgt.

Zondag, 17 oktober 2010:

Stipt op tijd zet de piloot het toestel zachtjes neer op Belgische grond. Na de grenscontrole pikken we terug onze bagage op en gaan we naar de uitgang waar we een leuke hereniging hebben met familie, vrienden en de Fire Observersvoorzitter Marc Opstal. De eerste “hoe-was-het-praatjes”, en de laatste groepsfoto worden gemaakt. Sommigen kiezen de weg naar huis terwijl anderen echt een punt achter deze stagereis zetten met een pintje. Nashville, TN 2010 zit erop!

Carl, Eric en Fred hebben zich als begeleiders de voorbije maanden en weken serieus beziggehouden om het de groep zo goed mogelijk naar zijn zin te maken, om hun Amerika te laten ontdekken. En we zijn hier toch wel in geslaagd.

We danken dan ook ieder van jullie voor de goeie samenwerking en de fijne tijd die we samen beleefd hebben.

VERSTREPEN Carl

